

Americké krédo v praxi.

Autor: Michael O'Meara

Nejprve bych vám rád poděkoval za možnost tady před vámi promluvit – je to pro mne skutečná čest. Jde však také o poctu spojenou s jistou úzkostí, jelikož mám na tomto setkání mluvit o hlavní hrozbě bělošské Americe, jíž není to, co by nám mělo vyjít při aplikaci tzv. **děblov**y teorie politiky, ale něco podstatně bližšího: totiž nikdo jiný než my sami. Uznáme-li totiž platnost tvrzení Josepha de Maistre, že každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží, pak má skutečnost, že křesla v našich vládách obsadili ničemové a zrádci rasy, mnohem víc co dočinění s tím, kým jsme my, než kým jsou oni. Jestliže se musíme nejprve řádně podívat do zrcadla, abychom pochopili katastrofu – a tak se jí mohli pokusit postavit – hrozící naší samotné existenci, rád bych se zabýval několika výklady americké zkušenosti, které by nám mohly objasnit, proč naši krajané tváří tvář hrozícímu zániku působí tak lhostejně.

Neokonzervativní doktrinní pojetí národa

Rád bych začal výkladem upřednostňovaným našimi protivníky, tedy liberály a zejména jejich pravým křídlem, neokonzervativci. V dnes už standardním převyprávění amerických dějin vystupují Spojené státy jako entita odlišná od všech ostatních zemí světa tím, že neztělesňují konkrétní národ, ale jakési nadčasové, univerzální myšlenky biblického sionismu raných novoanglických osadníků a revolučního politického odkazu liberalismu 18. století. Tato údajná podstata země byla od samých počátků spojována s tzv. Americkým krédem 1] (**American Creed**) a sloužila namísto zakladatelského mýtu jako ospravedlnění amerického národního projektu. V průběhu 19. století se objevila řada podob tohoto kréda: nacházíme ji v jádru koncepce zjevného předurčení (**Manifest destiny**), **progresivismu** i dalších typicky amerických ideologií. Když roku 1917 Woodrow Wilson vyhlásil křížové tažení za amerikanizaci mezinárodního uspořádání, dostalo se mu kodifikace v prohlášení (**Čtrnáct bodů prezidenta Wilsona**, pozn. DP) přesně vymezující jeho zásady. K této kodifikaci zdůrazňující rovnost, demokracii a dalších abstraktní liberální fikce byly později přidány ještě zásady kulturního a rasového pluralismu. **Americké krédo ve všech svých inkarnacích na každý pád vymezuje národ ideologickým či občanským způsobem - k rase, kultuře i dějinám odmítavým.**

V posledních letech si toto abstraktní pojetí Ameriky oblíbili hlavně neokonzervativci: ona „snůška liberálů, sociálních demokratů a někdejších trockistů,“ kteří odkazem na krédo rutinně obhajují sionistické směřování americké zahraniční i domácí politiky. V jejich rukou totiž nabývá obzvlášť **antifundacionalistického** charakteru. Tak například hrdina neokonzervativců, starosta **Rudolph Giuliani**, při svém rozlučkovém projevu v newyorské St. Paul's Chapel nedaleko zničených Dvojčat popsal krédo následovně:

Nezáleží, jestli jste sem přišli bohatí nebo chudí, dobrovolně nebo proti své vůli, svobodní nebo v okovech. Záleží jen na tom přijmout Ameriku a porozumět jejím ideálům a jejich významu. Abraham Lincoln říkal, že mírou americkosti není pohled na váš rodokmen, ale vaše víra v Ameriku. Protože my opravdu jsme něco jako náboženství. Sekulární náboženství. Věříme v ideje a ideály. Nejsme jediné rasy, ale mnoha. Nejsme jedna etnická skupina, ale všechny... Co nás tedy pojí dohromady? Naše víra v politickou demokracii.

V Guilianiho neokonzervativním podání se americká identita fakticky scvrkává na přijetí demokratických amerických ideálů (ať už to znamená cokoliv), o nějakou pokrevní příbuznost k jejímu lidu tady vůbec nejde. Evropští starousedlíci nebo ilegálové, černocho nebo bělocho – podle neokonzervativců záleží jen a pouze na víře v americkou tradici demokratické politiky. Tímto způsobem se tedy může stát Američanem každý. **Jestliže totiž podstatu země skutečně utvářejí jisté abstraktní politické postuláty, rasa, kultura i dějiny jejich evropských zakladatelů se při vymezení toho, co to znamená být Američan, nutně stávají přinejlepším podružnými.**

Uvědomuji si, že většina z vás tezi, podle níž není základem amerického národa geneticko-historicky utvářený lid, ale krédo, odmítá. Toto abstraktní pojetí však má v dějinách své

předchůdce a rozeznává tedy jistou strunu americké duše. Dnes tak například slouží jako ideologické zdůvodnění multikulturalismu, globalizace a oněch dalších katastrofických kroků vedených přesvědčením, že americké demokratické zásady mohou v krvavých civilizačních střetech 21. století porazit povstávající sílu militantního islámu. S ohledem na současné přivlastnění si tohoto doktrinálního výkladu americké identity neokonzervativci mají bělošští nacionalisté sklony jej bez velkého přemýšlení odmítnout coby další ze série švindlů a tedy jako cosi, co k převládajícím podobám americké identity nepatří. Podle mého mínění však tento výklad naší americké identity, *ať už je jakkoliv vykonstruovaný*, prozrazuje cosi zásadního o americké zkušenosti, a tím pádem i něco nepostradatelného o tom, proč nechává blížící se zkáza bílé Ameriky většinu našich soukmenovců dokonale lhostejnými.

Než abych se vás o tom však pokoušel přesvědčit popisem dějinné úlohy a působení kréda v americkém životě, rád bych se blíže zabýval transatlantickou interpretací americké identity, která přináší podobné, ovšem přesvědčivější vysvětlení doktrinálních kořenů naší země.

Pohled Nové pravice

Antievropa

Evropská Nová pravice, zřejmě intelektuálně nejpůsobivější poválečný protiliberální myšlenkový proud, přišla s kritikou americké civilizace, jež sdílí některé styčné body s doktrinálními premisami neokonzervativců (jakkoliv z nich dospívá k radikálně odlišným závěrům). **Jejím jádrem je tvrzení, že Spojené státy nejsou skutečným národem, ale sbírkou nesusoudržných jednotlivců postrádajících kulturní soudržnost i společný původ. Americká národní identita se tedy neopírá o etnické, ale občanské pojetí národní příslušnosti, které nepřiznává žádný zvláštní význam původu země coby organické odnoži Evropy, a tím pádem ani rasovým, kulturním a historickým charakteristikám národů v evropském významu.**

Autoři Nové pravice zdůrazňují, že od okamžiku kdy Otcové poutníci (Pilgrim Fathers) vystoupili v Plymouthu a Salemu na břeh, odvrátili se od své vlasti, když si z divočiny, jíž tehdy Severní Amerika byla, ve svých představách udělali Nový Izrael, ryzí a nezkažený morálním úpadkem před nímž prchali. Kvůli jejich biblické kultuře a tomu, co David Gelernter označuje jako „až nepřirozený sklon myslet jako Židé“, byl první guvernér Nové Anglie John Winthrop pokládán za mojžíšskou postavu, která vyvedla „viditelné svaté“ 2] (visible saints) z Egypta do Země zaslíbené, kde se jejich Město na hoře ležící stane majákem pro zbytek lidstva, „světlem Národů“, „morálně převyšujícím všechny ostatní... a bližší Bohu.“ Anglie byla v souladu s puritánským diskurzem vykreslena jako „prolezlá zloději, opilci, zahaleči, nevěstkami a rouhači“, zatímco Nová Anglie se měla stát „hlavním bitevním polem ve válce o věčný osud celého lidstva.“ V tomto duchu odmítli kalvíniští zakladatelé země všechny zvyky i instituce, které ve Starém světě urážely Boha: „církevní soudy, desátky, biskupy a arcibiskupy, sňatky v kostele a pивní slavnosti, nedělní sportovní klání a májky, svátky světců či Vánoce.“ Svě kolonie zároveň viděli jako Zemi zaslíbenou, sami sebe jako Vyvolené a svou doktrínu a zásady pak jako součást Bohem uloženého poslání ovládnout svět. **Podle analýzy Nové pravice tento nevysloveně protievropský odpor v jejich přesvědčení vlastně**

skoro nemohl neproměnit Ameriku v svého druhu Antievropu.

Založení puritánského bohabojného společenství v protikladu k duchovně zkažené Evropě také znamenalo, že se země jejich předků brzy vytratily osadníkům z paměti a evropský život a zvyky zahalil „závoj nevědomosti, lhostejnosti a opovržení.“ Z nebezpečné plavby přes Atlantik na cestě do Ameriky se tak v jejich představivosti brzy stalo ještě něco víc než zeměpisné oddělení od bývalé domoviny: stala se symbolem jejich morálně-ontologického rozchodu s ní. Tím samozřejmě nechci říct, že evropské a anglické sociální normy neměly i nadále výrazný dopad na americký život, nebo že jsou teze Davida Hacketta Fischera a Davida Graysona Allena o přenesení evropských lidových zvyků a zákonů do Nového světa zcela neopodstatněné. Jakkoliv se to snažili co nejvíce upozadit, byli novoangličtí osadníci nepopíratelně lidmi evropského původu. **Intelektuálové Nové pravice však tvrdí, že Amerika se navzdory svým evropským předkům vyvinula v opozici k Evropě, a tak fakticky i ke krvi a dědictví svých předků.**

Protitradiční a protievropské pozice puritánů se pochopitelně promítly i do všech ostatních oblastí života. A tak nebyl americký boj proti britské imperiální reorganizaci konce 18. století chápán jako obyčejná koloniální rozmrška s mateřskou zemí (*homeland*), ale coby světové křížové tažení proti „tradiční etnické, náboženské a kmenové loajalitě Starého světa“ (Gordon Wood). V tomto duchu Thomas Paine vyhlásil americkou věc „bojem celého lidstva“ a součást téhož Božího plánu, v jehož rámci byli Izraelité vyvedeni z faraonského Egypta do Zaslíbené země. Paine ostatně v tomto ohledu zdaleka nebyl výjimkou – celá zednářsko-osvícenská generace roku 1776 viděla v každém kroku k americké nezávislosti působení „boží prozřetelnosti“ (George Washington). Zakládající dokumenty tak ukotvují projekt, jehož hodnoty a přesvědčení měly Američany odlišit od zbytku lidstva (**americká výjimečnost**) – a současně z nich učinit bojovníky za nejvznešenější touhy lidstva (univerzalismus). Dokonce i v této své původní – výhradně bělošské – podobě se toto abstraktní vymezení národa fakticky obracelo zády ke svým evropským kořenům. Proto dnes mohou neokonzervativci přesvědčivě tvrdit, že „nemáme žádné biologické předky, kteří by byli etnickým základem americké národnosti. Musí nám stačit jejich (Otců zakladatelů) ideály.“ **Americká ideologická definice národnosti podle Nové pravice nevyhnutelně musela proměnit zemi v „živoucí negaci veškeré specifčnosti“ v té míře, v níž odvrhla rasový, kulturní a historický charakter svého evropského původu. V žádném bodě jejích dějin, tvrdí kritici, není možné o jejím nesourodém obyvatelstvu mluvit jako o konkrétní etnonárodní entitě.**

Kolébka modernity

Protievropské smýšlení však nelze připsat na vrub jen kalvinistickým zakladatelům. Nezanedbatelnou roli v oslabení jejího ztotožnění s Evropou také sehrál americký vzestup do pozice nejřednějšího příkladu moderní liberální civilizace. Tím se dostáváme ke druhé kritice Ameriky z per autorů evropské Nové pravice.

Jak si dobře uvědomuje každý student modernity, tzv. „podmínky modernizace“ označují víc než jen proces sekularizace, strukturální diferenciaci, industrializaci, urbanizaci a rozvoj vědy.

Na mnohem hlubší úrovni přináší civilizační étos zcela odlišný od tradičních či předmoderních civilizací, jejím základem je totiž jednoznačné oddělení současnosti od minulosti: tedy tlustá čára oddělující snahy dneška od dědictví, které nás k němu dovedlo. **Modernisté vyznávají pokrokářskou ideologii, která svět přetváří bez větších ohledů na zavedené hierarchie, odvěké autority a přijímané pravdy, vycházejíc přitom z předpokladu, že její vykořeňující racionalismus je závazný pro celé lidstvo. Tak se všechno stává předmětem neustálé změny, automaticky přijímané jako pokrok kupředu. Moderní liberální civilizace je tak pevně přesvědčena, že dospěla na vyšší vývojový stupeň lidstva, přestože ve skutečnosti podle všeho došlo k pravému opaku, a my jsme poklesli k „tomu, co je v člověku nejnižší a ... žádostem vycházejícím z hmotných potřeb jeho přirozenosti“ (René Guénon). Hrubý materialismus takovéto involuce pak nevyhnutelně bere v potaz jen průmysl, obchod a finance, a pochopitelně také nevyhnutelného společníka materialismu: zásadu rovnosti, již hynou národy.**

Nikde nepostupovala modernizace rychleji a nezašla dále než v Americe, země bez pevných kořenů tradice. Podobně jako zakladatelská generace kalvinistů se i revolucionáři roku 1776 výslovně zřekli oněch nánosů času pokrytých hierarchií a autorit spojených s „prohnilým“ evropským morálním řádem. Jejich rozchod s minulostí byl ve skutečnosti ještě radikálnější, jelikož boj proti někdejším britským pánům velel Američanům vzdát se svých dřívějších svazků – a znovu vystavět svou identitu na bezkrevných postulátech revoluční liberální ideologie. Jefferson v souladu s tím považoval za klíč k excecionalismu země její „únik“ z „noční mýry dějin.“ Na rozdíl od Evropanů, kteří na sebe nahlíželi optikou někdejší slávy, projevu svých vyšších podob Bytí, Jefferson oslavoval otevřeného, dynamického a na budoucnost orientovaného ducha nové republiky, osvobozené od dějinných břemen, svobodné *ex nihilo* uskutečnit svou velkolepou budoucnost. Francouzský filozof Jean Baudrillard k tomu poznamenal, že „Amerika se vyhýbá otázce svého původu; žije v nekonečné přítomnosti.“ **Život v tomto neustálém „tady a teď“ však znamená izolaci od předchozích i budoucích generací. A právě této nepřítomnosti po předcích zděděné tradice lze podle všeho připsat na vrub skutečnost, že americký národ nepojí žádná skutečná organická soudržnost, hlubší hodnoty nebo prožívané zásady – pouze určité principy ideologické, jaké nabízí krédo.**

A přestože se modernita zrodila v Evropě, Spojené státy v zápalu zélóta proměnily svět ke svému modernistickému obrazu. Nepřítomnost domácí aristokracie a pevná nadvláda podnikatelské třídy znamenaly jen minimální odpor nezkrotnému postupu modernity v Novém světě. Modernizátoři, progresivci, reformátoři, budovatelé a spekulanti měli v podstatě volné pole působnosti. A tak během porevolučních let a desetiletí došlo v bývalých koloniích k živelnému sociálnímu i hospodářskému rozvoji, který většinu evropských pozorovatelů šokoval. Dokonce i někteří Otcové zakladatelé byli zaraženi tempem neustálých a neúnavných změn, které se staly nedílnou součástí života mladé republiky. **Jeden historik napsal, že dokonce sám Jefferson si na sklonku života, když mu došlo, že kupecké neřesti si dokonale podmanily ctnosti, jež mělo vypěstovat republikánství, začal zoufat nad demokratickou společností. Místo ctnostnějších se Američané stali materialističtějšími, sobečtějšími či sebestřednějšími – a tím pádem ještě lhostejnějšími ke hlasu krve a odkazu předků.**

Stát coby Leviathan

Neokonzervativnímu doktrinálnímu náhledu se (a nutno poznamenat, že i v tomto případě negativně) přibližuje i další kritika Nové pravice, která vychází z geopolitických pozic. Americe je podle nich ve značné míře typickou námořní (thalasokratickou) velmocí. Jak zřejmě víte, geopolitika se zabývá vlivem environmentálních faktorů (hmotných i ekonomických) na vývoj národů a jejich území, zejména co se jejich vlivu na strategické akce států týče. Jeden student kdysi geopolitiku kdysi nazval „politickými základy světové politiky.“ V mezích tohoto „základního“ rámce tak rozeznáváme, že v americké doktrinální pojetí národnosti není jen výhonkem jeho puritánského dědictví a liberálně-modernistických základů, ale také mořeplavecké civilizační formy.

Slavný německý právní a politický teoretik Carl Schmitt, který Novou pravici silně ovlivnil a ovlivňuje dodnes, přestože zemřel ještě před jejím zrozením, píše, že „světové dějiny jsou dějinami střetu mezi námořními (thalasokratickými) a pevninskými (telurokratickými) mocnostmi.“ S touto zásadní myšlenkou pracují v podstatě všechny školy geopolitického myšlení. Starověké punské války, konflikt námořního Kartága proti na půdě založené Římské republice, jsou zřejmě nejryzejším příkladem tohoto střetávání. V moderní době se role Kartága ujali „Anglosasové“ (Britové a po nich Američané), úlohy Říma pak pevninské velmoci, především Německo a Rusko.

Tento hluboce zakořeněný antagonismus mezi pevninou a mořem se dotýká i všeho ostatního, i proto tak ruský představitel Nové pravice Alexandr Dugin může napsat: „Skrze pevninu a moře, zemi a vodu, vstupuje člověk do kontaktu s nejzásadnějšími aspekty své existence. Země je stabilita, přitažlivost, ukotvenost a prostor jako takový. Voda je pohyblivost, měkkost, dynamika, čas.“ Tyto dva základní geopolitické koncepty, pevnina a moře, tedy nutně musí nějak ovlivnit i další lidské vztahy. **Námořní říše se tedy zpravidla etablují jako komplexní obchodní společnosti, otevřené, inovativní a kosmopolitní, ale i plutokratické, materialistické a individualistické, zatímco pozemní či kontinentální mocnosti obvykle mají podobu tradičněji orientovaných společností s větší vahou společenství, ze cti učiněných závazků a pečlivě vymezenými společenskými hierarchiemi.**

S přihlédnutím k tomuto střetávání se moře a pevniny, ostrova a kontinentu je americká námořní hegemonie – a rád bych připomněl, že republikánské zásady naší země se od samého počátku odvíjely od americké námořní převahy a nutnosti zajistit si nerušený přístup na zahraniční trhy – byla možná jen na úkor Evropy. Od úsvitu amerického století (American Century) v roce 1945 tak americká námořní moc pokračovala nejen v někdejší britské geostrategické logice, ale také její protitradicionalistické a protiidentitární politice vůči evropskému kontinentu. Americký kontinentální ostrov nepoznal historickou zkušenost ohraničených prostorů a tím pádem ani soupeře, s nimiž je možné soužití. Dnešní americký nový světový řád (New World Order, nezaměňovat za široce pojatou konspirační teorii, pozn. DP), založený na globálním trhu a doktrinálních civilizačních formách, prostřednictvím své námořní hegemonie ukazuje své vojenské svaly ve všech koutech světa a využívá ji i jako oporu pro vynucenou ekonomickou integraci prostřednictvím svých trhů a kapitálu – ovšem

že za vlastních podmínek. **Toto o peníze se opírající uspořádání se svou multikulturní ideologií, mezinárodním pracovním trhem a misionářským nutkáním vnutit americké moderní uspořádání zbytku světa se samozřejmě diametrálně liší od starší bělošské Ameriky s jejími nezávislými svobodnými vlastníky půdy a republikánskou formou vlády, ale obě podoby vyrůstají z téhož stromu odvržení biokulturního dědictví americkým liberalismem.**

Závěr

Dovolte mi završit tuto řeč spojením několika linií argumentace. Začal jsem nástinem možnosti, že našimi nejhoršími nepřáteli jsme my sami a americký systém, v němž se pohybujeme. Následně jsem se pokoušel ukázat, jak liberálové a zejména neokonzervativci využívají doktrinních zásad systému k uskutečňování svého protibělošského programu i to, jak se pohled Nové pravice negativně překrývá s tím liberálně-neokonzervativním. Podobně jako oni se totiž i Nová pravice domnívá, že cílem a náplní amerického experimentu nikdy nebyly prospěch a identita bělošských osadníků, ale spíše jisté hebrejské ideje, moderní principy a námořní politika slepá ke všemu, co kulturně, historicky a geneticky vymezuje bílé Američany jako lid evropského původu. Z tohoto novopravicového úhlu pohledu se dnešní holokaust bělochů jeví méně jako následek neustále bobtnajícího manažerského státu (jak například soudil zesnulý Sam Francis) nebo nespravedlivé židovské kultury kritiky (což je v kostce teze Kevina MacDonalda), než coby plod civilizace založené na odmítnutí krve i odkazu.

Přestože tento závěr ale zdůrazňuje rozměr věci, který máme my běloští nacionalisté tendenci přehlížet, nechci zakončit na tuto neblahou notu. **Ať už totiž Amerika zrazuje své evropské kořeny (což lze označit za hlavní bod mé argumentace) jakkoliv, podstatu země nelze zredukovat na jediný monolitický výklad, zejména při nejistotě obestírající geopolitická, modernistická a historická východiska.** Zvláště vrací se neokonzervativní a novopravicový výklad jeví ve světle ignorace toho vůbec nejdůležitějšího faktoru ze všech: biokulturního základu Ameriky. V tomto kontextu stojí za připomenutí, že filozofická tradice naší rasy – od Heideggerova objasňování polních cest 3] až k úsvitu řeckých předsókratů – učí, že každý počátek předvídá svou budoucnost podobným způsobem, jako bývá každá život utvrzující budoucnost uskutečňována odkazem na svou minulost. Díky svým evropským kořenům, zůstávají pro Ameriku její možnosti smysluplně dosažitelné jedině tehdy, pokud zůstane „věrná“ podstatě svého původního evropského bytí. Navzdory hebrejství puritánských osadníků, anti-identitářství liberální modernity a kosmopolitismu námořní tradice totiž zůstává holým faktem, že Amerika vzešla z Evropy, na čemž by se nic nezměnilo, ani kdyby se sionistické či jiné mafii ovládající její politické a sociální systémy povedlo odvrhnout její původní předurčení. **Stávající agresivně univerzální kosmopolitismus americké společnosti, který se pokouší udělat z ní něco, čím nikdy neměla být, zůstává totiž ve svém jádru velice evropským produktem, jedním z nejryzejších výtažků tisíciletého pohrávání si naší rasy s nihilismem. Jestliže se tedy bílí Američané mají vyhnout temné rasově-kulturní propasti, do níž dle všeho směřují, a znovu začít uskutečňovat možnosti obsažené ve své vlastní existenci, nemají – podobě jako jejich zámořští bratraci – jinou**

možnost než znovu získat to, co je jim současně nejbližší i nejvzdálenější: osudové předurčení, zrozené z krve a dědictví jejich předků.

Poznámky:

1] Americké krédo je prohlášení, vymezující základní součást americké identity, poprvé vyjádřené Thomasem Jeffersonem a podrobně rozpracované mnohými dalšími, které zahrnuje svobodu, rovnost, individualismus, populismus a laissez-faire. Krédo je součástí teorie *americké výjimečnosti*, jak si povšiml G. K. Chesterton, jenž prohlásil: „Amerika je jedinou zemí světa, která je založena na krédu.“ (G. K. Chesterton, *What I saw in America*, str. 7. Hodder and Stoughton Ltd. Londýn 1922.)

„Americké krédo“ je názvem rezoluce, schválené Sněmovnou reprezentantů USA 3. dubna 1918. Jde o prohlášení sepsané Williamem Tylerem Pagem, které bylo příspěvkem do celostátní vlastenecké soutěže, vyhlášené Henry Sterlingem Chapinem v New Yorku v roce 1917.

„Věřím ve Spojené státy americké, jako vlády lidu, s lidem a pro lid; věřím, že jejich moc vychází ze souhlasu těch, kteří její moci podléhají; věřím v demokracii a v republiku; věřím, že Spojené státy jsou suverénním Národem, složeným z mnoha suverénních Států; ideální Unií, jedinou a nedělitelnou; založenou na principech svobody, rovnosti, spravedlnosti a lidskosti, kterým američtí vlastenci zasvětili své životy a jmění.

Proto věřím, že je mojí povinností ke své vlasti ji milovat, podporovat její ústavu, řídit se jejími zákony, vážit si její vlajky a bránit ji přede všemi nepřáteli.“

Pasáž *vláda lidu, s lidem a pro lid* („government of the people, by the people, for the people [, shall not perish from the earth].“) pochází z projevu Abrahama Lincolna, proneseného v Gettysburgu 19. listopadu 1863. Lincoln se v něm snažil připomenout oběti těch, kteří padli v bitvě u Gettysburgu a velebil ctnosti pro posluchače (a národ), aby zajistil přežití zastupitelské demokracie:

„Od těchto mrtvých, k nimž cítíme úctu, přebíráme zvýšenou oddanost věci, jíž se oni oddali až do krajnosti. Nesmíme připustit, aby zemřeli marně. Tento národ před Bohem se znovu zrodí ve svobodě a vláda lidu, s lidem a pro lid nezmizí z povrchu zemského.“

2] „Viditelný svatý“ – zbožný puritán, který byl schopen dosvědčit svoji konverzi a především svoji „svatost“ prokazovat ctnostným chováním.

3] „Ve vzduchu polní cesty, měnícím se s roční dobou, dozrává vědoucí jasnost, jejíž tvář vypadá často těžkomyslně. Toto jasné vědění je ono nepotřebné, nikdo ho nezíská, kdo ho nemá. Ti, kdo ho mají, mají ho od polní cesty. Na její pěšině se potká zimní bouře a žňový den, střetne se živé vzrušení jara i lhostejná smrt podzimu, spatří se navzájem hra mládí i moudrost stárí. A přece je vše projasněné v jedinečném souzvuku – jeho ozvěnu s sebou nosí polní cesta sem a tam.“ M. Heidegger, Polní cesta. *Orientace* č. 4, 1968.

Úvaha Michaela O'Meary *The Holocaust of America: A White Nationalist Examines the Prospect of His People's Demise* vyšla v časopise *The Occidental Quarterly*, roč. 6, č. 1 (2006).

Michael O'Meara je autorem knihy *New Culture, New Right: Anti-Liberalism in Postmodern Europe*, Arktos, 2013.